

лъжица и почва да ги вади и слага въ едно кринче. Децата се надпреварват да си избиратъ „борци“, съ които ще се чукатъ утре.

А утре е Великденъ. Далеко, насреща въ планината, се вижда кубето на манастирската черква. Отъ всички околни планински колиби къмъ нея се спущатъ премѣнени мъже, жени, деца. Тѣ ще се настанятъ въ манастирскитѣ килии и, когато презъ нощта забиятъ камбанитѣ, ще изпълнятъ Божия храмъ.

Какъ се иска на майката да отиде и тя! Но кому да остави децата? Нѣма наблизко ни роднини, ни съседи. А баща имъ още се не завръща отъ града, гдето е на работа. Нощта ги свари въ очакване и тревога. Скоро децата заспаха.

Късно нѣкой почука на вратата. — Кой е? — попита майката сънна. Обади се мъжътъ ѝ. Тя отвори и радостно го посрещна. Скоро въ нощната тишина се разнесе гласътъ на манастирскитѣ камбани.

— Събуди и децата, да послушатъ! — каза бащата. Тая нощъ ние отъ тука ще се черкуваме.

Малкитѣ отначало се завиваха съ чергата презъ глава и не искаха да станатъ, но, когато чуха пѣсенъта на камбанитѣ и разбраха, че баща имъ си е дошълъ, наскачаха и го запрегръщаха. Майка имъ ги изми и премѣни. Облѣче нови дрехи и тя съ мъжа си.

— Кжде сж яйцата?

— запита най-малкото.

— Да се чукаме, да се чукаме! — развикаха се другитѣ.

— Не, не бива още! Рано е, — каза татко имъ. И той имъ зараз-

казва, че ангелътъ Господенъ още не се е явилъ на гроба, че Христосъ още не е възкръсналъ... Не се мина много, и камбанитѣ отново забиха, само че сега весело и тържествено.

